

Ще кажа по-надолу какъ отговорихме на това писмо. Днесъ ни се прѣдстави друга работа. Добриятъ ни приятель г. Janson дойде заедно съ Мериманъ да ни извѣсти, че той и други приятели наредили да идемъ на другия денъ въ г. Бирмингамъ, дѣто ни канѣли и дѣто щѣли да ни чакатъ. Това бѣ за насъ голѣма изненада, но не ли сме тръгнали да просимъ поддържка навсѣкждѣ за освобождението на отечеството? Слѣдъ нѣколко минути колебание, ние отговорихме, че ще бждемъ готови да тръгнемъ на другия денъ за Бирмингамъ, една отъ най-солиднитѣ въ онова врѣме крѣпости на английския либерализъмъ. За тази цѣль ние надвечеръ се събрахме отново у Мериманъ и тамъ рѣшихме окончателно, какъ и по кой часъ да тръгнемъ заедно на другия денъ за Бирмингамъ. Остатъка отъ вечерята ние бѣхме поканени да идемъ да прѣкараме у г. *Ралстона* (W. R. S. Ralston), англичанинъ съ високо образование, запознатъ между друго основателно съ руския езикъ и съ руската литература. На госте у него имаше и други господа, както и госпожи, между които и г-жа Новикова. Тази вечеринка бѣше повече литературна и филологическа отколкото политическа. Говори се надълго за руския езикъ и за неговото сходство съ другитѣ славянски нарѣчия. Домовладиката, особено, живо се интересувахе да знае, до колко и въ какво българското нарѣчие се отдалечава отъ руския и другитѣ славянски язици. Но отъ литературнитѣ и филологически разсждения не бѣ мжно да се прѣмине и къмъ политиката, най-вече като въ събранието имаше и двама български делегати, а България съ своитѣ мжки и съ своитѣ домогвания за самостоятеленъ политически животъ бѣше сега въ Англия на дневенъ редъ. Нѣма съмнѣние, че и тукъ симпатиитѣ